

מסיבת הגירושין של סוכות

אחרי החתונה, גרנו רעייתי ואני תקופה קצרה בדירה קטנטנה בירושלים. כשעברנו לשם, ידענו היטב שזה רק לזמן קצר ושלא נוכל להתגורר בה לאורך זמן. ידענו מראש שהיא קטנה מכדי לגדל בה משפחה ושהמיקום שלה לא מתאים לעיסוקים עליהם חלמנו ולמרחב שבו רצינו לחיות. ואכן, די מהר עזבנו את העיר והמשכנו הלאה. מאז חלפו כבר לא מעט שנים, עברנו בהם ישובים ודירות רבות, אך טעמה המתוק של אותה דירה קטנטנה לא פג. עד היום, כל פעם שאנחנו עוברים שם בשכונה, אנחנו מספרים לילדים בערגה על התקופה הקסומה והזמנית ההיא, שממנה הכל התחיל. והלב, שזוכר היטב חסד נעורים, מתמלא באהבה הרעננה שידענו באותה דירה קטנטנה.

"סוכות" הוא לא רק שם של חג וגם לא רק סוג של מבנה, בתורה הוא גם שם של מקום. "וַיֵּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמֶסֶס וַיֵּיחַנוּ בְּסֹכֹת" (במדבר לג, ה) אומרת התורה בתחילת הרשימה הארוכה המפרטת את 42 המסעות שנסעו בני ישראל בנדודיהם במדבר. מסתבר ש"סוכות" זהו שמה של התחנה הראשונה אליה הגיעו אבותינו כשיצאו מעבדות לחירות, "סוכות" זו בעצם הדירה הראשונה, הזמנית והדחוקה, שבה גרו בני ישראל לתקופה קצרצרה, בדרכם אל המנוחה והנחלה.

אני בטוח שהחניה בסוכות הייתה לא פשוטה. כשאני מנסה לדמיין מה עבר שם על עם העבדים שזה עתה יצא ממצרים, מה הרגישו הילדים, ממה דאגו ההורים, מי סעד את הקשישים, מי שמח, מי בכה, מי רצה לחזור למצרים ומי רצה לברוח הלאה למדבר. אני מניח שהיה שם צפוף וחם ומסעיר, האוכל לא היה בשפע ופרסות הסוסים המצרים ודאי נשמעו מרחוק. ואף על פי כן, זה היה רגע ראשון של עצמאות וחירות, בית ראשון משלנו, קצת כמו שהייתה עבורנו אותה דירה בשכונת הקטמונים אחרי החתונה.

לפעמים נראה לי, שכשהתורה מצווה לזכור שישבנו בסוכות, היא לא מתכוונת למבנים דמויי חושות, כמוהם אפשר למצוא עד היום תמורת כמה שקלים באותו מדבר סיני.

בלעדי לחברי "תורה לבני אדם" - קהילת השיעורים של הרב אילעאי עופרן
ניתן להעביר את הקובץ למשפחה וחברים

להצטרפות לקהילה: www.torah-for-human.com

אלא למקום ההוא, לתחנה הראשונה במסע, ולאותה החניה בסוכות. מדי פעם כדאי להיזכר בקסם הראשוניות הזה, ולהתגעגע לרגעים הפלאיים הללו, לספר על כך בערגה לילדים ולמלא שוב את מצברי האהבה.

סיפור תלמודי ידוע מספר על זוג שהגיע לרבי שמעון וביקש להתגרש. רבי שמעון נעתר כביכול לבקשתם אך מטיל עליהם לפני כן משימה – לערוך סעודת גירושין שהיא למעשה שחזור של סעודת הנישואים שלהם – "כשם שנזדווגתם זה לזה במאכל ובמשתה כך אין אתם מתפרשים אלא מתוך מאכל ומשתה" (שיר השירים רבה, א). הזוג ממלא את המשימה, וזיכרונות החתונה מעוררים בהם מחדש את האהבה שפיעמה בהם פעם, הם מוותרים על רעיון להתגרש ובוחרים להמשיך לחיות יחד.

נראה לי שזהו אחד מסודותיו של חג הסוכות. גם עמים, כמו זוגות, זקוקים לפעמים לתזכורת חיה לרגעי ההתאהבות הראשונים שלהם. לתקופה הקסומה שבה יצאו יחד לדרך. תקופה שהייתה רוויה אמנם בקשיים של התחלה, אך הייתה בה עוצמה של אהבה ותמימות של ראשית הקשר. החזרה פעם בשנה לתחנה הראשונה שבה חנינו כשיצאנו ממצרים, אמורה לרענן בנו את הכרת הטוב והאהבה ולחבר בינינו מחדש.

כל מי שהתנסה פעם בניווטים, יודע כי העצה למי שאיבד את דרכו ו"התברבר" היא לחזור לנקודה האחרונה שבה ידעת בוודאות את מיקומך ומשם לחשב מסלול מחדש. זוהי עצה טובה בתחום הניווט, אך גם בתחום האהבה, הרעות והאחוה. חג הסוכות הוא יישום של העצה הזו בחיים הלאומיים שלנו, שגם בהם נשמעים מדי פעם קולות המבקשים להיפרד ולהתגרש. זיכרון ראשית הדברים, עשוי לעורר בנו את האהבה והחיבור שעוצמתם לצערנו קצת שככה.

בלעדי לחברי "תורה לבני אדם" - קהילת השיעורים של הרב אילעאי עופרן
ניתן להעביר את הקובץ למשפחה וחברים

להצטרפות לקהילה: www.torah-for-human.com